

Hørings svar vedr. Køge Kommunes nye "Strategi for inkluderende fællesskab i skole og SFO"

18. Januar 2019

Hørings svar vedr. Køge Kommunes nye "Strategi for inkluderende fællesskab i skole og SFO" Januar 2019

Generelt er det et flot dokument. Problemet er blot, at intentionerne i dokumentet slet ikke følges ad med virkeligheden. Når skolerne ikke vil samarbejde, hjælper en strategi ikke. Der skal en komplet holdningsændring til.

Hvis inklusion skal komme til at virke i Køge, så skal der ske drastiske ændringer. Så enkelt kan det siges.

Der findes eksempler på vellykkede inklusionsforløb, men langt de fleste fungerer simpelthen ikke.

Alt går så langsomt, når møder skal aftales 3 måneder forud, og der kun er visitation 1 gang om året, så er der pludselig gået endnu et skoleår uden afklaring for vores datter. Hun bliver ikke yngre.

Det er meget svært at få skolens ansatte med til et netværksmøde. Skolen aflyser ofte møder – og med kort varsel.

Jeg oplever at skolen forhæler sagen. Ofte svarer skolen slet ikke på vores henvendelse om en mødedato.

Vi oplever, at skolerne ikke tror på, at der er de udfordringer vi mener. At vi mistænkeliggøres. Vi oplever, at skolerne mener, at forældrene opdiger diagnoserne / udfordringerne.

Tingene bliver trukket i langdrag og børn bliver tabt på gulvet, når PPR først må/vil gå ind i en 'sag', når skolen selv har lagt op til 12 timer ugentligt i en længere periode. Når skolen ikke mener, at de har de ressourcer, er PPR afventende. Det betyder, at der ikke sker noget!

Jeg har den oplevelse, at skolen simpelthen modarbejder mig.

Skolen underrettede ikke om vores søns fravær. Det er kun for at forhåle sagen, da Familieafdelingen ikke kan oprette en sag uden en underretning. Efter 3 uger fravær skal skolerne tilbyde sygeundervisning. Det er der ingen der gør.

Har fået at vide, at skolerne ikke er forpligtiget til at samarbejde med PPR, hvilket ikke forbedrer vores muligheder.

Der er INGEN vilje fra skolens side til at inkludere mit barn – skolen er presset til det – derfor er det en fiasko fra start

Manglende forståelse og samarbejde fra skolerne resulterer i nedslidte forældre og endnu flere frustrationer hos børnene.

Man føler virkelig man er til besvær.

Skolen udarbejder ikke de handleplaner, de skal.

Der er ingen ekstra information om ændringer ved emneuger, idrætsdage el.lign. gør børnene utrygge.

Børnene bliver jo ikke rigtig inkluderet. Hverken socialt eller fagligt. Det er ikke nok, de fysisk er til stede i klassen eller på skolens område.

Jf. Rasmus Alenkær /2/ Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø /3/ er antallet af episoder med markant, negativ adfærd i skolen er stigende. Børnene, særligt de yngste, slår, sparker, spytter og taler nedladende til de voksne som aldrig før. Både forklaringen og løsningen på problemet ligger lige til højrebenet, og det er på høje tid, at der sker forandringer.

Det på høje tid, at beslutningstagerne på øverste niveau erkender problemerne – og gør noget ved dem.

En [undersøgelse](#) fra Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø fra 2018 /3/ taler sit tydelige sprog: Udadreagerende adfærd, dvs. verbale krænkelser og fysisk vold, er desværre blevet en almindelig og tiltagende del af skolehverdagen for mange børn og voksne.

Hertil må vi ikke overse den anden markante type negativ adfærd, nemlig den indad reagerende eller undvigende: Antallet af "løbere", dvs. børn, der stikker af fra undervisningen, eller børn med "skolevægning", dvs. påfaldende højt fravær, er desværre også stigende.

En hybrid mellem de to typer adfærd ses i øvrigt i form af "nægtelse", nogle gange hos enkelte elever, men ofte som kultur i klassen: Når disse børn bliver mødt med almindelige og rimelige henstillinger, eksempelvis "er du sød at gå hen på din plads", så svarer de blot "næ" og lader som ingenting. Nægtelse er ofte, ligesom vold og skolevægning, et tydeligt udtryk for, at børnene siger fra overfor de rammer, de befinder sig i.

Effekten af disse tendenser er til at få øje på: Underviserne reagerer med stress og sygemeldinger, hvorfor undervisningen ofte varetages af uuddannede vikarer. Støjniveauet og antallet af afbrydelser i undervisningen stiger, trivselsniveauet for eleverne falder, og det faglige niveau begrænses markant. Ikke alle steder, men tendensen er der – og den er bred. Derfor skal den stoppes, og vi skal tilbage på sporet.

Hvad skal vi gøre?

Allerførst bør vi revidere idéen om specialpædagogisk inklusion i folkeskolen. Dvs. forestillingen om, at stort set alle børn, uanset forudsætninger, kan og skal modtage undervisning i de almene skoleklasser. NFA-rapporten belyser en tydelig sammenhæng mellem såkaldt "inkluderede elever" og tendensen til fysisk vold. Det siger sig selv, at udfordrede elever reagerer med modstand og undvigelse, når de placeres i en kontekst, der ikke matcher deres behov. En placering i et mindre og mere overskueligt, pædagogisk miljø er ofte – dog ikke altid – en langt bedre løsning.

Kodeordet er tidlig indsats.

Aktuelt udvikler vi potentielle førtidspensionister som aldrig før, ved at placere små børn med specialpædagogiske behov i almenklasser uden passende støtte. For som Christina Holm Poulsen skriver i sin aktuelle Ph.d.-afhandling om samme emne, opgives disse børn ofte af systemet, hvorfor vejen til et – på sigt – normalt arbejdsliv er vanskelig. Husk i øvrigt også på, at denne type inklusion desuden kan have negative konsekvenser for ikke blot de "inkluderede" børn, men også deres klassekammerater.

Hvis vi skal inkludere, så skal ressourcerne følge med. Ellers bliver det alt for dyrt i det lange løb.

Det, der oftest går galt, er, når det offentlige system omkring familierne, dvs. skolesystemet, det sociale system og sundhedsvæsenet kun i ringe grad samarbejder om en fælles løsning. Så bliver man som forældre frustreret, stresset og vred – og det er der bestemt ikke noget at sige til. Og når man er vred, så er man ikke den bedste til at opdrage sine børn.

Hvis vi vil problemet med negativ adfærd til livs, må vi altså ikke tro, at det hjælper at give forældrene skylden. Roden til problemet ligger et andet sted: Nemlig i de rammer, som børnene, deres undervisere og deres forældre er placeret i. Og disse rammer kan vi som – velstående – samfund selv definere.

Ideer:

Pengene skal følge barnet. Ellers bliver de anvendt på alt muligt andet; vikardækning, nye skolebøger, ombygning af PLC mv. Og det skal dokumenteres, hvordan pengene bliver anvendt.

Vi skal investere os ud af problemet i stedet for at prøve at spare os ud af problemerne. Der er tendenser til en stigning i psykiske diagnoser. Det går ikke væk, ved at man fra kommunens side udsukker denne gruppe.

Det er og bliver en kommunal kerneopgave.

Se **ALLE** børn som den ressource de er og **sæt ambitionerne op**, for børn med udfordringer. Alle børn drømmer om deres fremtid. Og børn med udfordringer har også ret til at udnytte deres potentiale optimalt.

Børnene skal lærer så meget som muligt, så de kan komme videre i livet og bidrage til samfundet.

Det sker ikke med den indsats vi yder nu. Med så få specialtilbud, og så mange børn man inkluderer, hvor det går galt, så er børnene – og de pårørende – så ødelagte og bagud fagligt og socialt, at når de kommer til et specialtilbud i 5-7. klasse, så er det for sent.

Køge Kommune bør etablere egne tilbud og trække børnene hjem fra andre kommuners dyre tilbud. MEN det skal være kompetente kvalitets tilbud, hvor man deler børnene op efter diagnoser/adfærd. Ikke som nu, hvor man "bare smider alt, der ikke kan inkluderes" ud på Ellebækskolen. Det fordrer ikke trivsel og læring. Hvis man skal sammenligne det med en zoologisk have, samler man heller ikke løver, høns, sæler, elefanter, pingviner, fugleedderkopper og vandrende pinde i eet bur, og forventer at de alle vil leve lykkeligt og lærer at spille Måneskinssonaten på klaver.

Alle disse inklusionstiltag er kun spare foranstaltninger. I stedet for at blive ved og ved at spare hvert år indtil alle tilbud er væsentligt forringet, så tag et aktivt valg.

Den 2. maj 2018 blev en undersøgelse af alle kommunens folkeskoler offentliggjort. Der står, at Køge kommune har en overkapacitet på skolerne. Der er med de nuværende rammer plads til 2597 ekstra børn på de allerede eksisterende skoler. Luk en eller to skoler – det kan man spare penge på.

Referencer

- /1/ Mini interview med 4 hold forældre, hvis børn er inkluderet i Køge kommunes Folkeskoler. Gennemført mellem 3. og 9. januar 2019.
- /2/ Ræson; 08.01.2019, Kommentar af Rasmus Alenkær, autoriseret psykolog, [PhD](#).
- /3/ "Undersøgelser af chikane, trusler om vold og fysisk vold rettet mod undervisningspersonale i udvalgte folkeskoler" Det Nationale Forskningscenter for Arbejdsmiljø (NFA) 2018